

in. Kay hoefde niet om zich heen te kijken en voelde de buurt aan waar criminaliteit en armoede aan de orde van de dag was. Hij bleef haar aankijken en zag haar staren naar een deur van een oud pand dat ze naderden. Kay bekeek het pand dat vermoedelijk was gebouwd net na 1900 en hij voelde dat ze hier woonde. Ze stond voor de voordeur en keek Kay voor het eerst aan na hun gezamenlijke wandeling waarna ze haar huissleutels uit haar jaszak pakte. Kay wist dat als ze naar binnen liep hij het fysieke contact met haar zou verliezen en voelde zijn haast om de communicatie met haar te beginnen voordat het niet meer kon. Zijn hart klopte zo snel dat zijn telepathische vraag uit zijn hart werd geschoten.

“Heb je bewust mij en mijn zus opgezocht op de universiteit?” vroeg Kay haastig aan haar. Ze antwoordde niet en keek naar de voordeur waar ze op afstapte. “Je aanwezigheid riep veel vragen bij ons op. Daarom namen wij het besluit om je te gaan zoeken. En niet zonder risico’s,” schoot het volgende uit zijn hart. Ze keek weg van Kay en zei opnieuw niets. Kay besloot zijn hartritme te veranderen om meer rust uit te stralen. “We mogen van geluk spreken dat wij het overleefd hebben,” waaide de woorden uit zijn hart nu rustig naar haar toe en de woorden hadden effect op haar wat ze uitte door Kay recht in zijn ogen aan te kijken.

“Weet ik. Ik was net op tijd, anders had hij de trekker overgehaald,” zei ze overtuigend alsof zij nu zijn heldin was.

Kay voelde uit haar woorden haar heldendaad dat als een eerste gevoel uit haar hart kwam.

“En ik heb jou net gered. Niet jouw leven, maar je maagdelijkheid. Je weet wat ik hiermee bedoel.” Kay hoopte de conversatie op gang te houden met zijn opmerking.

“Ja,” zei ze. “Maar weet jij wie je bent?” Ze opende de voordeur met de grootste sleutel van haar sleutelbos en liep naar binnen. Kay bleef voor de voordeur staan toen hij haar telepathische boodschap voelde. “Kom je nog naar binnen?” tintelde haar boodschap verassend door zijn hart heen.

De voordeur wilde net in het slot vallen toen Kay zijn hart voelde tintelen en met een snelle reactie hield hij de voordeur net tegen. Een zucht van opluchting ging door zijn lichaam toen hij de trap

HOOFDSTUK 14

Haar lichaam voelde als golvend warm water tegen zijn lichaam aan. Op het ritme van haar kloppende hart voelde Kay haar bloed als het ware door zijn lichaam stromen. Haar ademhaling was zacht en stil.

Hij lag op zijn rug. Haar hoofd lag op zijn schouder en haar hand op zijn borst. Kay was al wakker en voelde dat Lidia in de laatste fase was van wakker worden. Op het moment dat ze haar ogen opende keek Kay haar aan alsof hij haar voor het eerst zag en zijn verliefdheid explodeerde in zijn hart. Ze glimlachte met haar ogen toen ze Kay aanvoelde. Ze draaide zich op haar rug en keek naar het plafond.

“Je bent het licht dat mij bevrijd heeft. Vannacht was ik voor het eerst vrij. Mijn hele leven heb ik de duisternis van die tunnel meegemaakt als ik sliep, maar ik voelde jouw lichtpunt in mijn hart verschijnen en het was de uitweg die ik jarenlang zocht,” zei ze zachtjes.

“Ik voelde een zwarte kleur in jouw krachten. Het was verbonden met jouw hart. Ik wist niet wat het betekende. Is het dat wat je bedoelt met de duisternis van de tunnel?” vroeg Kay.

“De zwarte kleur in mijn krachten was een telepathische tunnel die mij gevangenield. Als ik in slaap viel kwamen mijn denkbeeldige lichaam en geest in leven in de duisternis van die tunnel. Ik voelde de vochtigheid en de kou van de tunnel alsof ik echt in leven was en probeerde elke nacht in de duisternis van die tunnel een uitweg te vinden. Als sinds mijn kindertijd hield het mij elke nacht gevangen en voelde ik telkens die zwarte kleur in mijn krachten.”

“Ik voelde die zwarte kleur verdwijnen in je krachten nadat je mij voor het eerst een kus gaf, toen wij de band der liefde met elkaar aflegden,” zei Kay.

fer een drukverband aangelegd op de vleeswond. Hij tilde haar gewonde linkerarm voorzichtig op en legde het ovale emmertje onder haar gewonde arm. Hij pakte een schaar uit de EHBO-koffer en begon het drukverband los te knippen. Amanda bood geen weerstand doordat ze was uitgeput en ze bleef de ander kant opkijken, maar reageerde toch op de knipgeluiden van de schaar.

“Als je mij die schaar geeft, neem ik je direct te pakken,” zei Amanda krachteloos.

“Ik ga de wond schoonmaken. Het kan pijnlijk aanvoelen,” zei hij.

“Mij best,” zei Amanda. “Als ik maar die schaar mag vasthouden. Dan betaal ik het je direct terug als het pijn doet.”

Hij lachte, maar zag dat de wond weer aan het bloeden was nadat hij het drukverband had verwijderd. Hij pakte een fles met sterilisatievloeistof en goot het over de wond heen. Daarna maakte hij de wond schoon met doekjes uit de EHBO-koffer om de wond zo goed mogelijk zichtbaar te maken en uiteindelijk was de wond duidelijk te zien, maar ze bleef bloeden. Amanda kreunde van de pijn tijdens het schoonmaken van de wond, maar kon zich beheersen door het hem niet kenbaar te maken dat ze pijn voelde.

“Het moet gehecht worden. Ik zal je eerst verdoven,” zei hij en zette zijn petje af om meer zicht op de wond te krijgen voor hij met het hechten van de wond wilde beginnen, waarna hij met een worp het petje op het nachtkastje liet belanden.

“Nee,” zei Amanda.

Ze draaide haar hoofd naar hem toe en ze zag hem voor het eerst van heel dichtbij in de schemerige kamer waarin ze zijn gezicht niet direct kon waarnemen doordat hij voorovergebogen de wond op haar arm bekeek. Amanda zag zijn halflange zwarte steile haren en zijn lichte zwarte bakkebaarden waarna ze een dunne zwarte snor op zijn gezicht zag verschijnen toen hij met zijn hoofd omhoogkwam. Hij richtte zijn ogen van haar linkerarm naar haar hemelblauwe ogen en uiteindelijk zag ze zijn groene ogen schijnen in de schemerige kamer. Amanda probeerde hem te scannen, maar ze voelde dat hij dat blokkeerde.

“Ik moet mij concentreren,” zei hij tegen Amanda. “Ik heb mij-